

КРАЙ СТУДЕНИЯ КЛАДЕНЕЦЪ

(По случай седмицата на гората)

Южно отъ Самоковъ има една обширна поляна, заградена отъ всички страни съ голѣми, гъсти борови гори.

Всѣка година, самоковци окосваха буйната зелена трева по „Широка поляна“ и събираха хубаво и сладко сѣно за добитѣка си.

Коситбата тамъ траеше по два месеца — презъ юлий и августъ. Настѣпѣха ли тѣзи многоочаквани лѣтни дни, по „Широка поляна“ плѣзваха, като гладни мравки, мъже, жени и деца. Весела глѣчка и пѣсни се носѣха по цѣли дни и нощи. Мжжетѣ събаряха съ остритѣ си коси тежки откоси. Женитѣ обръщаха окосената трева, следъ това събираха сѣното на голѣми купища, които едвамъ се побираха между литритѣ на дългитѣ дървени коли.

Ние, децата, бѣхме на седмото небе. По цѣлъ день тичахме по полянитѣ и изъ гората. Борѣхме се, играехме, берѣхме китки. Пълнѣхме кошничкитѣ съ узрѣли ягоди и никога не усѣтахме умора.

Нѣколко лѣта подъ редъ съмъ прекаралъ на тази „Широка поляна“ и, струва ми се, никога вече нѣма да се върнатъ тѣзи пълни съ красота и волностъ, хубави дни.

На близко до поляната, кждето бѣхме разположени, въ единъ дълбокъ долъ имаше студень кладенецъ. Водата му бѣше студена като ледъ. Когато пиехме, замръзваха ни устата. Отъ нея пиехме презъ цѣлото лѣто. И гълтахме, гълтахме, съ истинска наслада.

Всѣки день около пладне минаваше покрай насъ горскиятъ пазачъ, бай Иванъ Вададжията, и отиваше при студения кладенецъ. Тамъ той си правѣше своя сладъкъ обѣдъ. А обѣдътъ му се състоеше отъ хубавъ пшениченъ хлѣбъ, сирене, лютиви пиперки и чесънъ лукъ. Често го сварвахме край кладенеца. Хвърлилъ пушката на една страна. Свалилъ торбичката си. Килналъ шапката си на тила, подсукалъ дългитѣ си тънки мустаци и сладко, сладко хрупа съ остритѣ си зъби, като млада козичка изъ шумата.

Всички виждаха, че горскиятъ пазачъ си живѣе като волна горска птица. И мнозина му завиждаха.

— Блазе ти, Иване, — викаха му често. — Ти нѣма да остарѣешъ и подирѣ сто години.